

B e r å t t e l s e

om hwad sig tilldrog

då

Poeten = i = sitt = hus

firade sitt 2:dra Bröllopp;

uppsatt på rim.

Herr Gunnar lade af kappan den grå,
Och krusade lockarne sina;
Det war icke tid mer så sorgeliga gå,
Han sökte de Tårnor så fina.

Så klåder han sig uti sammet och guld,
Han hade ju mycket till bästa;
Af kärlek hans hjerta war packad så full,
Han aktar stolt Signild att fästa.

Han fringdagar nesden med ridderligt mod,
Att söka sin brud bland de rika;
Men ack! bland dem alla, war ingen så god
Och wille för honom ge wisa.

Förtretad han sitter på gångaren opp
Och spänner sin våg öfver Stogen,
Till fänadens land uti dunder-galopp,
Der skulle hans lycka bli mogen.

Men när han kom fram, fanns betjening ej der,
Som kunde undfåga hans fjäle —
Der fanns ej ett grässtrå, blott nöd och besvär —
Nu åter ett knep af hin-håle.

Men detta försök på hans manliga själ
Ej något förändrade saken —
Han svänger sig opp på sin fjäle — nå väl
Han lyfter sin tårna på baken.

Och kommen tillbaka igen till sitt land,
Den stöna till husfru han fäster;
När han henne räckte sin snöhvita hand
Besöngs han af lekman och prest.

Nu duntrar ett bröllopp i högloftets sal,
Dit kallades präktiga gäster,
Och öfverste-presten välsignar hans val —
Och knöt Ahasverus wid Ester.

I forntidens gästabud lydde en lag:
Skam den som i dryckjom vill swika;
Och Brudgummen gillade detta förslag
Och nu drucko alla tillika.

Nu woro de smorda med mjöb och med win,
Vad' wården och alla hans gäster.
Brud-ridbare, Tårnor, och Bruden så sin
Omvalsade hästigt med prest.

Herr Gunnar, som sjelf idkat Faldstap ibland,
Och har en förtjusande tunga,
Han sände kurer till ett afslaget land,
Att hämta kastrater som sjunga.

När lyckönskings-stälar förenas med sång,
Skall lyckan förbindas wid huset;
Men det gick ej särdeles bra denna gång,
Han lurar ibland bakom ljuset.

Herr Gunnar förr hade en flicka så huld,
Den han (det kalladt) försmådde,
Hon hade ej pengar, ej silfver, ej guld,
Men hon lät trolle försmådde.

Hon swor honom hämnd, hon har ock hållit ord,
Ty förr än man wiste af ordet —

I gengäfwo fångarne öfwer hans bord
Allt det som de njutit af bordet.

Ja, så ägna Sångare Brudgummen lön
Gör det han så hymnigt fyllt glaset.
De ansträngde lungorne, — sången war stön,
Men rustigt blef Ester-kalaset.

Herr Gunnar tillfreds med den lofsång han fått,
De sångares swaghet förglömde —
Och det gjorde han utaf Skon samhet blott,
Att han dem ej brottliga dömdo.

O! lefwe det älskande paret i ro
Och frodas i glädje och gamman,
Med många små plantor hon öfve hans bo
Och han — blifwe tacksam mot Amman.

Tal wid ett Slagtfält.

Här ligga de Hjeltar slagne; märk-
lige ord, betydande ord, härliga ord, ord,
ord, ja ord, som wi böra noga estertänka,
estersinna, betrakta och öfwerwåga, som wi
aldrig nog, aldrig nog, kunna nogsammt wår-
dera. Här, kåraste wänner, äro de hjeltar
slagne — der står: här äro de hjeltar slagne,
här och intet der — märkeligt, här och in-
tet der, ty det vill säga här, det är på det-
ta stället, på detta rummet, ty här är in-
tet der, och det är intet här, ty säger jag,
här säger jag, se säger jag, här och intet der
äro de hjeltar slagne; det äro de hjeltar, som
slagne äro, det vill säga: att de hjeltar ä-
ro slagne, slagne, ja slagne äro de hjeltar,
och man hafwer de hjeltar slagit — nu äro
de hjeltar slagne, ty här ligga de nu, d. w. s.
nu och icke då, hafwer man de hjeltar sla-
git. Det är en märkelig Tillnad, kåraste wän-
ner, på nu och då, ty det som nu är stedt,
är icke då stedt, och det som då är stedt,
är icke nu stedt. Häraf få wi anledning att

betrakta, huru och på hwad sätt, när, hvar och af hwem de hjeltar äro slagne, och i följd deraf i betraktelsens första del efterse: Hwem som hafwer de Hjeltar slagit, och i betraktelsens andra del: Genom hwem de hjeltar slagne äro. Uti betraktelsens tredje del: Hvilken som slagit de Hjeltar och ändteligen i betraktelsens fjärde del: Genom hwilken dessa Hjeltar äro wordne slagne.

I betraktelsens första del hafwa wi utlofwat att uppgifwa och förklara: Hwem som hafwer de Hjeltar slagit — gå wi här till med vår noga uppmärksamhet, så är det ingen annan än döden den grymme — här kallas döden den grymme, efter han är grym — ja grym, ja grym är döden, ty han är grym, hvarföre man likaså wäl kan säga döden den grymme, som den grymme döden, och gör intet stor skillnad i innehållet, ty grym är han (döden nemligen) ifrån begynnelsen till ändan och från ändan till begynnelsen — och — således hafwe wi forteligen, men tydeligen fulländat betraktelsens första del.

I den andra ha wi lofwat föreställa Ge-

nom hwem de Hjeltar slagne äro. Slagne äro de hjeltar, det hoppas jag nog tydligen wara i förberedelsen nogsammt wifad; men i denna delen är egentligen att betrakta genom hwem de Hjeltar slagne äro — Genom hwem, genom hwilken annan stulle detta kunna hända, än genom döden, som alloms öde är — döden dödar alla och alla dö genom döden. Ingen stulle dö om ej döden wore, och om icke döden varit, så hade ingen dö bliwit, som allt i vår betraktelses andra del är ensaldigt och ganska tydligt wifad.

Nu böre wi i tredje delen efterse Hvilken som hafwer slagit de Hjeltar. — Hwem kan annars slå och fälla de hjeltar än den bleka döden? Blek är döden och svart är döden och således är han både svart och blek — och bleka äro nu de hjeltar och swarta stola de blifwa — ty — det är en märkelig skillnad imellan hwad man är och hwad man blifwer, ty man blifwer icke alltid hwad man är, och man är icke alltid hwad man blifwer, emedan wara är icke blifwa, och blifwa är icke wara, och är således denna åtskillnaden tydlig, som jag för eder omtalat.

Men märkligt skall blifwa hwad i betraktelsens Fjerde del på det kortaste för eder skall omtalas, nemligen: Genom hwilken desse Hjeltar äro wordne slagne. En ganska kostelig åtskillnad måste man härwid göra i mellan de orden hafwer hast och hast hafwer, ty då man hafwer hast, kan man icke säga: hast hafwer — och då man hast hafwer, kan man ej säga: hafwer hast. — Wi hafwa icke hast döden och icke hafwer döden hast of, men nu kan man säga om de Hjeltar, att döden dem hast hafwer, och åfwen således med mycket stål, att dem hafwer hast döden, genom hwilken de också äro slagne wordne, och wi således fullgjorde på det tydeligaste, på det märkligaste, på det klaraste, på det grundrifaste och på det mest uppbyggeligaste hwad wi betraktadt skolat, då wi uti öfwerwälgande förestälde och betraktadt, samt i stärfadande tagit: Här äro de Hjeltar slagne. — Gråten derföre mine åtskellige och jemren eder med mig: Här äro de Hjeltar slagne. Grufwen eder och flagen eder jemmerligen — qwiden — Striken — förjen och ropen: Här äro de Hjeltar slagne — ty — säger jag — här — säger jag — si, säger jag: här ligga de Hjeltar slagne.

Säljes i Björnsta bks Bokhandel wid Stortorget.

Stockholm, tryckt hos J. Hörborg, 1825.